

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De filia archisynagogi, déque muliere sanguinis proflunio laborante, Sermo
XXXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](#)

*De filia archisynagogi, déque muliere sanguinis proflusio-
tante, Sermo XXXII.*

Audituri estis hodie fratres, & sancto Euangeli-
sta Marco referente mecum pariter cognituri,
qualiter ante Christum synagogae prolabitur, & pro-
ruit principatus, & eum dupli modo Deum & Do-
minum confitetur, cum adoret pro legis imperio sic
dicentis: Dominum Deum tuum adorabis: & redditio-
rem vitæ indicat, cum salutem filiæ morientis im-
Deut. 6. plorat. *Venit, ait, ad eum quidam archisynagogus nomine Iairus.* & videns eum procidit ante pedes eius: & depreca-
Mar. 5. batur eum multum, dicens, *Filia mea in extremis est, veni,*
impone manum tuam super eam, ut salua sit & vivat. An-
tequam sermo Evangelici sensus aperiat sacramen-
tum, libet in hoc loco paululum parentum prodere.
passiones, quas sumunt & proferunt de affectibus, &
amore filiorum. Circumstante familia inter tenera &
blanda obsequia propinquorum, molli filia decumbit
in lectulo: pater pronus sicca iacet & versatur in terra:
illa deficit corpore, hic mente & animo contabescit:
illa secretas languoris sui sustinet passiones, hic fœ-
dus & lugubris totus, toto fertur & iactatur in po-
pulo: illa moritur ad quietem, hic viuit ad pœnam.
Et certè omisimus anxiam parentum vota, cùm gignūt,
periculosos ordines, sobolem cum producunt, cùm
nutriunt, mœstos labores: & iuges pœnas, cùm fuerūt
ægrotantes, peior est mortis dies pignora cum proce-
dunt. Heu me cur tanta filij nesciunt? cur ista non sē-
tiunt? cur vicem parentibus reddere non desudant? &
tamen patetum pietas perseverat: quia quicquid filiis
parentes impenderint, repensabit parentibus parens
omnium, Deus. Sed ad proposita redeamus. *Venit au-*
tem quidam Archisynagogus, nomine Iairus, & videns eum
procidit

procidit ante pedes eius, & deprecabatur eum multum, dicens. *Filiamea in extremis est; veni, & impone manum tuam super eam, ut salua sit.* Quod supplicatione flebilis extrema filiae sic lamentatur: quod remedium languoris sic postulat, desperatum satis probat & demonstrat affectum, vnde est quod curæ ordinem sic deposit. *Veni, impone manum tuam super eam.* Ægrotus non quemadmodum curetur imperat, sed tantum ut curretur, implorat. Sed cum esset Archisynagogus, legis notitiam hic habebat: & cum verbo cætera, hominem manu Dei legerat esse figuratum: credidit ergo Deo, quia eadem manu, qua creata senserat filiam, recreari, & reduci posse ad vitam. Cognovimus quid sit: *Veni, & impone manū tuā super eā.* Ut qui sponte posuit ad creandum, ad reparandum iterum exolutus imponeat. Hoc est, quod Propheta faciet, cum decantat in Psalmis: *Tu formasti me, & posuisti super me manum tuam.* Psal. 138. Quia qui posuit cum formaret ex nihilo, imposuit iterum, ut reformaret ex perdito. Denique idē Psalmista, ut manus huius salutare sensit, & adeptus est largitatem, repetitam prorupit in vocem. Dextera, Psal. 117. inquit, Domini fecit virtutem: dextera Domini exaltauit me: dextera Domini fecit virtutem. Et ut meruisse se quod Archisynagogus poposcerat, demonstraret, adiecit. Non moriar sed vivam. ille cum peteret, dixerat: *Veni, impone manum tuam, ut salua sit, & viviat,* hic iam consecutus exultat. Non moriar, sed vivam. Dextera domini Christus est, sicut propheticō docemur eloquio. Et vere fecit virtutem, diabolum dum debellat: dum alligato forti, sicut ipse dixit, vasa fortis diripit: dum infernum destruit: dum ipsam mortificat mortem. Et vere exaltauit nos, quos de profundo extulit, & eleuauit ad cœlum. Sed iam ad mulierem sermo transeat, quæ occulto vulneri, & verecun-

Mat. 12.

H do

do languiori remedium sic quæsivit, ut & suum pudorem regeret, & curantis reuerentiam custodiret. Et abiit cum illo & sequebatur, inquit, eum turba multa, & cōprimebant eum: & ecce mulier qua erat in profluvio sanguinis annis XI: . & fuerat multa perpessa à compluribus medicis, & erogauerat omnia sua, nec profecerat quicquam, sed deterius habebat, cùm audisset de Iesu, venit in turba retro, & tetigit vestimentum eius, dicens: Si vel vestimentum eius tetigero, salua ero. Et confessim siccatus est fons sanguinis eius, & sensit corpore quod curata est à plaga. Non tantum duo maria cōfunduntur fluctibus suis, quantum mulieris huius animus ancipiti cogitationum cumulo iactabatur. Post certamina desperata medicorum, post medicamina sumptuosa, post inanem & antiquissimā curam, vbi ars & peritia defecerat iam curantium, vbi languoris omnis iam consumpta fuerat substantia, ipsi authori reuerendum vulnus non casu, sed diuinitus occurrit: ut quod humana arte tot annis curari non potuit, sola fide & humilitate curaretur. Mulier stabat eminus, quam natura pudore perfuderat: quam per hoc immundam Iudaica lex notarat, dicens: Immunda erit, & sanctum non continget: contingere metuens, ne Iudaicum furorem, ne legis posset subire sententiam. Dicere non est ausa, ne circumstantium confunderet, & oneraret auditum: ne fieret populum fabula, quæ tot annis stadium, & οὐαὶ μητέραι fuerat passionum. Siquidem & amplius ferre, & sustinere dolor diutinus, & continuus non sinebat: & delibrandi tempus Christi prætereuntis celeritas amputabat: & è contra nouerat, quod tacenti, quod occultanti morbum suum sanitas non daretur. Inter hæc bella cogitationum, solam salutis viam mulier, curam ut furaretur, inuenit: ut raperet tacita, quod petere nō valebat, & pro sua verecundia, & pro reuerentia præstatu*ri*:

Luc. 11.

Id est, causa ludorum.

staturi: & quæ non merebatur corpore, corde perueniret ad medicum: fide Deum, manu ~~tantum~~ tangeret vestimentum. sciens hanc fraudem non solum venia, sed & remedium præstaturam: quam non voluntas, sed necessitas verecunda generauit: præsertim cum & furantis lucrum quæreret: & ei cui auferebatur, nullum gigneret detrimentum. Pium latrocinium, quod ministra fide, fide attrahente committitur. Ecce vbi virtus est quæ sita contrariis, vbi fraus fide conueniente quod nitebatur, obtinuit. Mulier inter comprimentes, ut nesciretur accedit, & præsumpsit furari se posse curam fide sola: vt habitu lateret, & corpore, retro accedit: & ad videndum se iudicabat indignam. Curauit fides intra iustum temporis, quod XII. annis ars humana curare non potuit. Post hoc exemplum suo vitio longa trahit in languoribus tempora, & sua negligentia diu laborat, qui sola fide nescit curari, sed aromatum dispendiis onerari. Tetigit vestimentum mulier, & curata est: & ab antiquo est absoluta languore. Miseri, qui quotidie corpus domini tractamus & famimus, & à nostris vulneribus non curamur. Non Christus infirmantibus, sed fides deest; nam multo magis modo in nobis manentes poterit vulneratos curare, qui latentem mulierem præteriens sic curauit. Sufficit hodie fratres farta fidei, & domini prætereuntis narrasse virtutem: cui autem dominus veluti ignoras quærit, quam virtutis suæ opere scit curatam: quia nunc longum est, sequenti sermone narrabiimus.

De eisdem, Sermo XXXIV.

OMNES Euangelicæ lectiones fratres charissimi, magna nobis & præsentis, & futuræ vitæ commoda largiantur. Sed hodierna lectio & totum

H 2 quod